

Organitza:

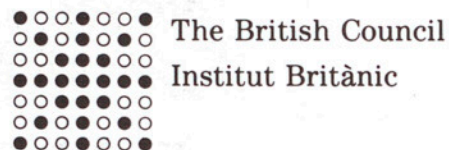
**Joventuts Musicals
de Torroella de Montgrí**

Col.laboren:

PARRÒQUIA DE SANT GENÍS

EL PUNT

Germans Radresa

The British Council
Institut Britànic

CATALUNYA MÚSICA

PATRONAT DE TURISME

Bösendorfer

COSTA BRAVA GIRONA

Patrocinen:

Sociedad General
de Autores
de España

«centro
para la difusión
de la música
contemporánea»

 Diputació
de Girona

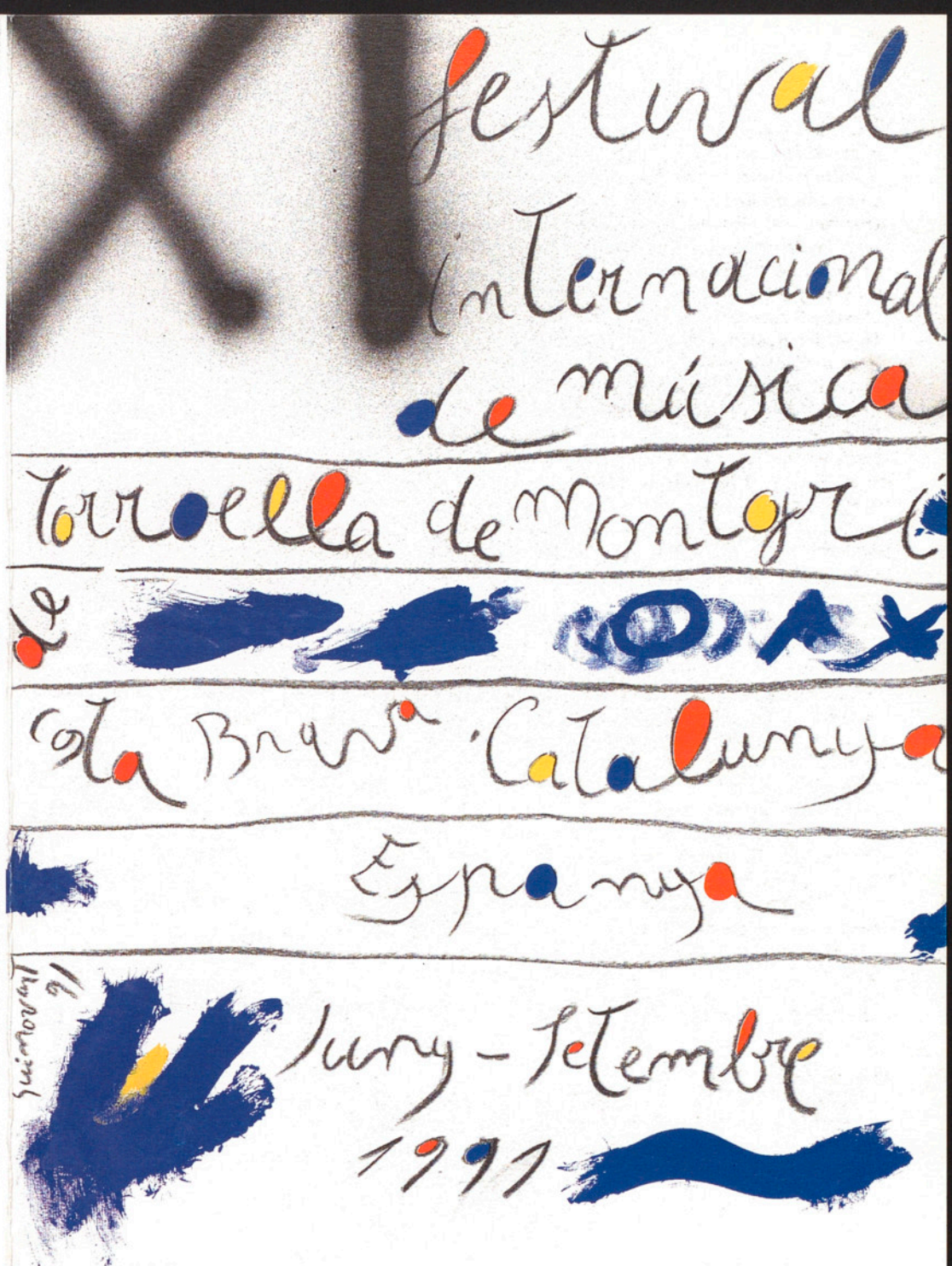

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ
OFICINA MUNICIPAL DE TURISME

 Ajuntament de Barcelona
Institut Municipal de Música

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Departament de Comerç, Consum i Turisme

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

Obra original de Josep Guinovart

TORROELLA DE MONTGRÍ, 29 juny - 7 setembre 1991

Txaikovski no és que hagués estat mai precisament un home profundament religiós ni tan sols respectuós envers les aparences si hem de fer cas d'algunes de les seves opinions sobre aquesta matèria incloses en cartes adreçades a amics, o per exemple en la següent lletra a Nadejda von Meck en la qual llegim: "Si n'és difícil creure en el principi del càstig i de la recompensa, més difícil m'és encara creure en la vida eterna... Realment sense la música hi hauria motiu per tornar-se boig... És únicament per amor a ella que val la pena de viure: qui sap? potser en el cel no n'hi hagi i és per això que hem d'aprofitar-nos-en mentre siguem aquí baix...". L'escèptic agnosticisme religiós veiem que serveix per consolidar amb més força la fe en la música, i és des d'aquesta perspectiva de lliurament sense reserves a la dimensió absoluta del seu ofici que hem d'entendre la important aportació de Txaikovski en la renovació de la música sacra del seu país, que havia estat dominada des de finals del segle XVIII, i com a conseqüència de la política cultural occidentalista de Pere el Gran i Catalina II, per la influència italo-germànica de compositors com Bortnianski, Lvov o Bakhmetiev mixtificadors tots ells del tresor de la genuïna tradició de la litúrgia cristiana de l'església ortodoxa. En realitat es tractava de projectar en aquest terreny la tasca de reivindicació nacionalista que ja havia obtingut esponentos fruits en el vessant de la música simfònica i operística, ja que el Grup dels Cinc es desentengué en general de la música religiosa i només Rimski-Korsakov i Moussorgski la incorporaren a tall de versemblança realista en algunes escenes corals de les seves òperes. Contràriament, Txaikovski va saber encarar directament el problema foragitant definitivament l'edulcorat i passat de moda *Concerto vocal* de Bortnianski per la colpidora intensitat expressiva de la polifonia antiga que el compositor va descobrir sense trair cap dels seus postulats estètics, deixant-se submergir anímicament en l'atmosfera musical d'una època pretèrita la veritat musical de la qual feia innecessària la investigació musicològica. I així sorgiren el cicle de la *Litúrgia de Sant Crisòstom* de 1878 i l'harmonització dels cants que formen l'ofici dels Vespres de 1881. Els tres *Cants dels querubins* vingueren més tard a causa de la sol·licitud expressa del tsar Alexandre III, qui, personalment interessat per l'obra de Txaikovski, encoratjà el compositor d'escriure per a l'església, cosa que aquest va satisfer amb la composició de nou himnes corals creats entre novembre i abril de 1885 de què aquelles tres peces esmentades formen part. Respectivament en les tonalitats de Fa, Re i Do els *Cants dels querubins* segueixen el pla tradicional de la pregària estructurada en quatre seccions musicals bastides a partir d'una mateixa melodia: les tres primeres, encadenades, en moviment *adagio*, i la quarta *El rei de totes les coses* en extrovertit *allegro* jubilat.

Txaikovski va encetar el camí que havia de continuar Ratzmaninov amb la seva nova aportació a la *Litúrgia de Sant Joan Crisòstom* que potser, i donat el tarannà de convicció de fe més pregona d'aquest compositor, adquireix una severa grandiositat més d'acord amb el text litúrgic que Ratzmaninov utilitza de forma integral fins al punt de convertir l'obra estrenada a Sant Petersburg el març de 1911 en un veritable oratori sagrat en el qual s'han inspirat posteriorment alguns compositors soviètics quan han tractat el gènere de la música religiosa.

CÈSAR CALMELL

El Cor de Minsk és el més antic conjunt artístic del seu país. Té cinquanta anys d'existència i ha esdevingut un veritable promotor de la música popular russa i de la música dels seus propis compositors. Aquest cor ha viatjat molt sovint per tota la Unió Soviètica.

Destaca "per la subtileza de les seves veus, la claredat de la seva entonació i l'inspirat tractament del material musical", segons escriu V. S. Fomin, el director artístic de la Filharmònica de Leningrad. "El Cor ens ha complagut enormement per flexibilitat en la dinàmica i claredat expressiva en la direcció", escriu V. A. Chernushenko, director del Conservatori de Leningrad.

El cor és dirigit per **Ludmilla Efimova**, representat del més pur estil coral de Leningrad, que comunica als cantants el seu poder creatiu, la seva inspiració i la seva devoció i amor cap a la música.

El repertori del Cor de Minsk és molt extens i inclou, entre altres obres, els rèquiems de Verdi, Mozart, Schumann, Cherubini i obres corals de diversos compositors soviètics, en especial l'oratori *La mort de Stefan Rasini* de Xostakovitx. També ha cantat el *Te Deum* de Bruckner, a més de moltes i diverses partitures de compositors d'arreu del món.

Per totes aquestes característiques podem dir que el Cor Estatal Bielorus de la Capella de Minsk és una de les formacions més perfectes que es pot escoltar avui dia.

COR ESTATAL DE LA CAPELLA DE MINSK, BIELORÚSSIA

LUDMILLA EFIMOVA, directora
SVETLANA VANDILOVSKAJA, soprano
STOMISLAV BELOOKI, tenor
VALENTIN STXMULEVITX, tenor
VLADIMIR GRASTSHENKO, baix

PROGRAMA

I

Cherubin Hymnus

P. I. Txaikovski
(1840-1893)

Chrysostomos-Liturgie, Op. 31

S. Ratzmaninov
(1873-1943)

II

Música popular Russa i Bielorusa